याति। अथवा साधिदमुच्यते।

अनेकदोषदुष्टो ऽपि कायः कस्य न वल्लभः।
कुर्वन्नपि व्यलीकानि यः प्रियः प्रिय एव स ॥२७२॥

दमनक आह। अत एवायं दोषः। उक्तं च।

यस्मिन्नेवाधिकं चक्षुरारोपयति पार्थिवः। ५
अकुलीनः कुलीनो वा स श्रियो भाजनं नरः ॥२७३॥

अपरं केन गुणविशेषेण स्वामी सञ्जीवकं निर्गुणमपि निकटे धारयति। अथ देव यद्येवं चिन्तयसि। महाकायो ऽयमनेन रिपून् व्यापादयिष्यामीति। तदस्मान्न सिध्यति। यतो ऽयं शष्पभोजी देवपादानां पुनः शत्रवो मांसाशिनः। तद्रिपुसाधनमस्य सहायत्वेन न भवति। १०
तस्मादेनं दूषयित्वा हन्यतामिति। पिङ्गलक आह।

उक्तो भवति यः पूर्वं गुणवानिति संसदि।
तस्य दोषो न वक्तव्यः प्रतिज्ञाभङ्गभीरुणा ॥२७४॥

अन्यच्च मयास्य तव वचनेनाभयप्रदानं दत्तं। तत् कथं स्वयमेव व्यापादयिष्यामि। तत् सर्वथा सञ्जीवको ऽयं सुहृदस्माकं। न तं प्रति १५
कश्चिन्मन्युरिति। उक्तं च।

यतः सदैन्यं प्राप्ता श्रीर्नेत एवार्हति क्षयं।
विषवृक्षो ऽपि संवर्ध्य स्वयं हेत्तुमसाम्प्रतं ॥२७५॥

तथा च। आदौ न चाप्रणयिनां प्रणयो विधेयो
दत्तो ऽथवा प्रतिदिनं परिपोषणीयः। २०
उत्क्षिप्य यत् क्षिपति तत् प्रकरोति लज्जां
भूमौ स्थितस्य पतनाद्भयमेव नास्ति ॥२७६॥

तथा च। उपकारिषु यः साधुः साधुत्वे तस्य को गुणः।
अपकारिषु यः साधुः स साधुः सद्भिरिष्यते ॥२७७॥

तद्द्रोहबुद्धिरपि मयास्य न विरुद्धमाचरणीयं। दमनक आह। स्वामिन् २५